

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, zjutranje izdanje opoldne, večerno izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilagami ter s „Kazipolom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gid. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gid. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikova je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.
Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.
Neplačanih pisem ne sprejema ne uredništvo ne upravnništvo.

Oglasi in poslanice
se računajo po pet-črtah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.
Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katera izhaja mesečno v snopičih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakega 1 gid. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petič-vrstice.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

Pred volitvami.

Kmalu pričnejo po deželi volitve volilnih mož v splošni volilni skupini ali v takozvani V. kuriji in v IV. skupini ali v kmetskih občinah. Volilni imeniki so bili že razpoloženi, in mi upamo, da so se naši somisljeniki in zaupniki tudi potrudili in pregledali te imenike ter podali potrebne reklamacije. Kjerkoli se to še ni zgodilo in je še čas, zlasti v občinah, kjer gospodujejo klerikalci, pa prosimo nujno vse zaupnike in somisljenike, naj prav gotovo dobro prerešajo te volilne imenike, posebno za V. kurijo, da doženejo, kateri volilci našega mišljenja so izpuščeni, in reklamirajo njih volilno pravico.

Samo po sebi je umevno, da nastopi naša stranka v volilnem boju v obeh skupinah; kajti kratko ni malo ni pričakovati, da bi se mogli izogniti s postenim modus vivendi boju med domačima strankama in doseči tako skupen in složen nastop v boju proti italijanskemu primatu in italijanskim pohlepni težnjam v naši deželi. Ker je torej boj naši stranki vsiljen in je postal neizogibno potreben v korist celokupnemu narodu, zato pozivljemo vse zaupnike in somisljenike narodno-napredne stranke v celi deželi, da se skrbno pripravijo za ta volilni boj, in da store vse potrebne korake za pred volitvami volilnih mož, da bodo izvoljeni le neodvisni, n-ustrasni in neomahljivi volilci, do katerih ne seže klerikalno sleparstvo in toliko manj terorizem zbesnelih dervišev, ki so popolnoma pozabili vse svoje dolžnosti do naroda ter imajo le svoje strankarske koristi, le neomejeno svoje gospodarstvo nad našim ubogim ljudstvom pred očmi. To je prva in poglobljena naloga naših zaupnikov in veljavnih somisljenikov po deželi.

Kolikor poznamo resnično mišljenje našega ljudstva v deželi, moremo se z vso opravičenostjo nadejati zmage v obeh skupinah; kajti naša stranka je v zadnjem času le pridobivala tudi v onih občinah, ki so se zadnjic volile proti nam, in je nadej povsem opravičena, da zmagamo v nekaterih takih občinah. Samo po sebi je umevno, da moramo pa v prvi vrsti ohraniti vse svoje stare pozicije, da torej zmagajo naši volilni možje v vseh onih občinah, ki so zadnjic volile za našo stranko. — Ako se to zgodi, tedaj bo

zmaga naša na celi črti. Ako naši odlični somisljeniki in zaupniki res izpolnijo svojo dolžnost, da pojdejo v volilni boj brez ozira na morebitno zamero v farovžu, tedaj res zmagamo. Nikar pa zanašati se na obljubljeno miroljubnost in neutralnost tega ali onega g. nunca; kajti vsa znamenja kažejo, da je od zgoraj dano povelje, naj posežejo iz vseh farovžev z največjo brezobzirnostjo v volilni boj, da zmagata oba klerikalna kandidata. In res se kaže v najbližji bodočnosti tako vroč in tako skrajno brezobziren boj iz večine naših farovžev, kakoršnega naša dežela še ni videla. Klerikalna organizacija, to je treba imeti vsikdar pred očmi, ima jako srečne razmere, ima boj neprimerno lahek; kajti vsak farovž je lahko središče volilnemu gibanju, kjer ima dotični duhovnik do 24 ur prostega časa na dan in vsega v izobilju, da more mamiti ubogo ljudstvo in zapeljevati ga na kriva pota, ki peljejo jedino le v temno bodočnost pod okriljem klerikalnega hlapčevstva. In vsi ti skrajno predrzni klerikalni agitatorji imajo na razpolago naše cerkve in v njih prižnice in spovednice, da uganjajo v njih svojo nesrečno strankarsko politiko, da povsod razdvajajo, da hujskajo soseda proti sosedu, brata proti bratu, ženo proti možu, sina proti očetu in narob. Namen posvečuje sredstva, in tega zvitarskega načela se naši gospodje poslužujejo v polnem obsegu. Zmaga proti tolikemu aparatu, in to že po tako kratkem boju, bi značila v resnici čudežno zmago, bi značila v resnici nedosegljivo silo resnice v boju z lažjo, korupcijo in terorizmom. Toda kljub tolikemu klerikalnemu aparatu, ki zlorablja v svoje strankarske namene najsvetejše, kar imamo, t. j. vero in cerkev, upamo na častno zmago v obeh skupinah. Toda naši somisljeniki in zaupniki ne smejo pustiti izpred oči velikosti, obsežnosti in moči te klerikalne organizacije in morajo od svoje strani postaviti protiležo v enako močni in še močnejši organizaciji vseh tistih svobodoljubnih mož, katerim napredek naroda ni le puhla fraza, in ki so po svojem srcu in mišljenju nasproti tem dosedanjim ustrahovalcem, ki hočejo imeti v vseh rečeh, bodisi v občini ali deželi ali tudi v posamičnih rodbinah, prvo in zadnjo besedo. Umejjemo, da je danes še marsikje težavna taka organizacija proti klerikalnemu nasilstvu po farovžih; toda to ne sme plašiti naših rodoljubnih somisljenikov, marveč

navdajati jih mora zavest, da je prav sedaj toliko večja njihova dolžnost, da zastavijo vse svoje moči v pravičen in pošten boj proti klerikalnim sleparijam, ki narod samo begajo, samo dražijo, samo sovraštvu sejejo med brati, v resnici pa ne koristijo ne narodu, ne cerkvi, ne duhovskemu stanu. Saj vendar mora izprevideti vsakdo, kogar še ni popolnoma oslepila strankarska strast, da tako nesrečno politikovanje klerikalcev more cerkvi in veri jedino le škodovati, in ima v resnici tudi neprimerno škodo; kajti kdor ni slep, ta vidi, kako usodepolne posledice ima že dolga leta nesrečni strankarski boj klerikalcev proti vsem svobodoljubnim in naprednim možem. Ako pojde to tako naprej, tedaj je gotovo, da bo vera v resnici močno pesala; kajti ljudstvo izgublja popolnoma vso vero v take duhovnike, odvraca se od njih s studom in postaja čedalje bolj mrzlo tudi na tisto stran, kamor bi politična strast nikdar ne smela segati. Mi nečemo s tem izrekati nikake grožnje, marveč le konstatovati moramo dejstvo, ki se v čedalje večji meri kaže pred očmi vsakogar, ki neče biti slep in gluhi in tolažiti svojo vest le z zvrčanjem krivde na rame drugih, posebno pa na rame voditeljev narodno-napredne stranke. Tisti del duhovščine p., ki se je tako strastno vrgel v ta politični boj, meni morda, da se zajedno bori za interese svojega stanu. Toda vara se bridko. Vse tisto sovraštvu, katero sejejo med naše ljudstvo, mora roditi le zle posledice, kakor na sploh, tako tudi za nje same. Že zdaj se skoro iz vseh takih občin oglašajo možje, ki zahtevajo revizijo duhovskih fasij, zahtevajo na novo ureditev kongregacij in obveznost v dajanju pridelkov po današnjem razmerju prebivalstva. Nikakega dvoma ni, da taki duhovniki tudi izzovejo v tem pogledu rezek odpor, in da bodo imeli z novo ureditvijo le veliko gmotno škodo. Mi s temi besedami nečemo biti krivi preroki, marveč le signalizujemo neko vrsto odpora v ljudstvu samem, ki se že pojavlja, in ki se brez dvoma izvede po celi deželi. Mi odklanjamo od sebe vso odgovornost za vse take posledice; kajti te bi bile le sad tistega znanega reka, ki pravi: „Kdor seje veter, žel bo vihar“. Zaključujemo! Z obžalovanjem smo konstatovali besne prizore iz večine naših farovžev, pa tudi posledice, ki se pokazujejo že zdaj in bodo v toliko večji meri silile v bodočnosti

na površje. Le od modrega vodstva naše narodno-napredne stranke in njenih zaupnikov po celi deželi bo odvisno, da ta odpor ne prekorati morebitnih mej, dasi vemo, da nam po farovžih za vse to niti hvaležni ne bodo. Opozoriti pa smo morali že danes na marsikaj, ker hočemo vsikdar točiti le čistega vina.

Somisljeniki! Pojdite torej v boj in nastopite premišljeno, brez strankarske strasti, toda odločno in neustrašeno kakor vredni možje in prvaki naše narodno-napredne stranke, katere bodočnost na vsej črti je zagotovljena v njenem jasnem in povsem naravnem programu, za katerega se mora ogreti vsakdo, kdor res ljubi svoj narod in mu želi najlepše prihodnosti. Na delo!

Kaj je najpotrebnejše?

(Glas z Dunaja.)

Vsak narod ima svoje ideale, svoje najvišje cilje; stremenje za temi cilji je vsebina narodovega političnega življenja. Samo v dosegi teh ciljev so pogoji njegovega obstanka; ti cilji so jasno označeni in nespremenljivi, četudi so pota, ki vodijo do njih, lahko različna. Odkar imamo ustavo, tvorijo ti narodovi ideali prvotni in glavni program narodovega zastopstva v parlamentu. Delovanje za vresničenje teh idealov je prva in edina dolžnost narodovih zastopnikov. Taktika je samo pot do vresničenja, je samo sredstvo.

Ali v velikem političnem metežu zadnjih let so se pojmi čudovito zmešali. Politika, ki sloni povsem na prvotnem programu narodov, mora biti na vsak način jasna, enostavna, krepka, kakor je jasen in enostaven narodov program. Toda na žalost se o slovenski politiki ne more trditi, da bi mogla imponirati komurkoli. Glavni program vseskupnega naroda je deloma pozabljen, v ospredje so stopili malenkostni priveski njegovi, je stopila taktika, — ne kot sredstvo, temveč kot cilj. In še slabše! Naposled zaidejo časi tudi večji narodi, n. pr. češki, za trenotek od ravne poti; ali celó v teh zmotah je nekaj velikega in imponujočega. V naši, posebno državnozbornski politiki, ni imponujočega več prav nič. Tudi biti ne more! Vse delovanje naše delegacije se suče okoli

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Lukan mu ni zameril besed o nevoščljivosti, marveč ga hvaležno pogledal in kazaje slabo voljo jel mrmrljati:

»Ploketla usoda, ki me sili živeti ob enem s takim pesnikom. Človek bi si še našel prostora v spominu ljudij ter na Parnasu, tako pa ugaša, kakor ugaša oljnata svetiljka na solneč.«

Petronij, ki je imel občudovanja vreden spomin, jame ponavljati posamezne stihe, poveličevati in reševati izraze. Lukan se je delal, kakor bi pri čaru poezije pozabljaj svojo nevoščljivost, ker mu je navdušeno prihrjeval.

Na Neronovem licu se je pojavilo razkošje in brezkončna praznota. Sam jim je citoval stihe, katere je smatral za najlepše, konečno se je jel veseliti nad Lukanom, govoreč mu, naj ne izgublja poguma, zakaj kakoršen se kdo rodi, tak tudi je, kajti čast, katera se skazuje Jupitru, še ne krati češčenja drugim bogovom.

Na to je vstal, da pospremi Poppejo, katera je želela oditi, ker se zares ni počutila dobro. Gostom, ki so ostali, je zapovedal, naj zavzamejo znovič svoje prostore ter obljubil, da se kmalu vrne. To se je čez kratko zares zgodilo; vrnil se je, da se je omamljal

z dimom kadila ter bil navzoč na gledišču, katero so on sam, Petronij ali Tigellin za gostijo pripravili.

Potem so zopet čitali stihe, poslušali dijalože, v katerih je začudenje nadomeščalo dovtip. Na to je proslavljen mimik Paris predstavljal dogodivščine Jone, hčerke Inahove. Gostom in zlasti Ligiji, ki še ni videla nič podobnega, se je zdelo, da gleda čudeže in čare. Paris je znal s pregibi rok in telesa naznačevati reči, o katerih se je človeku zdelo, da jih ni mogoče naznačiti s plesom. Njegove roke so migale v zraku, tvoreč svetel oblak, živ, poln drgeta, obkoljujoč na pol omedlelo deključjo postavo, tresočo se od razkošja. Bila je to slika, ne ples, predstavljajoča tajnost ljubezni, čarobna in nesramna in ko so pozneje prišli koribantje ter začeli pri glasovih citer, piščalk, cimbal in bobnov balkanski ples, poln divjega vrišča ter še divjše razbrzdanosti, se je zdelo Ligiji, da jo požge živí ogenj, da mora strela vdariti v to hišo, ali da se mora strop udreti na glave gostov. Toda od zlate mreže, razpete pod stropom, so padale neprestano rože. Vinicij, že na pol pijan, je dejal:

»Videl sem te v Aulovi hiši pri vodometu ter se zaljublil vate. Bilo je to ob svitu; mislila si si, da te nihče ne gleda, toda jaz sem te videl... A vidim te tako še sedaj, dasiravno te »peplum« zakriva. Odloži peplum kakor Krispinilla. Vidiš! Bogovi in ljudje iščejo ljubezen. Nad njo ni ničesar vzvišenejšega na svetu. Opri glavo na moje prsi ter zapri oči!«

In njene žile so vtripale na sencih in na rokah. Zazdelo si jej je, da leti v nekako brezno, in oni Vinicij, ki se jej je s početka zdel tako bližnji in krepak, namesto da bi jo čuval, jo vleče tje dol!.. Začutila je žalost; začela se je znovič bati gostije, njega in sama sebe. Nekak glas, podoben glasu Pomponije, je

še klical v njeni duši: Ligija, ohrani se! toda nekaj jej je rekalo, da je že prepozno, da kogar je ovel podobni plamen, kdor je videl to vse, kar se je godilo na gostiji, v komur je srce tako bilo kakor v njej, ko je poslušala Vinicijeve besede, kogar se je polastil takšen trepet, kakor nje, ko se jej je približal, ta da je že pogubljen na veke. Čutila se je slabo. Časih se jej je zdelo, da omedli, in potem, da se zgodi nekaj strašnega. Vedela je, da nihče, kdor je hotel uti cesarjevi jezi, ne sme vstati, dokler ne vstane cesar, toda ko bi temu tudi ne bilo tako, je čutila, da ni imela moči do tega.

Med tem pa je bilo do konca gostije še daleč. Sužnji so prinášali še nove porcije ter neprestano polnili posode z vinom, a pred mizo, postavljeno v podobi kavljva, sta se prikazala dva atleta, da se skazeta v borbi pred gosti.

Takoj sta se spoprijela. Močni, od olja se lesketajoči njuni telesi sta se zvrili v jeden klopčič, njune kosti so hreščale v železnih rokah; izza krepko stisnjenih čelustij se je slišalo zlokobno škripanje z zobmi. Časih je bilo slišati uren topot z nogami po tlaku, posutem z zafranom, na to sta nepremično obstala ter utihnili, in gledalcem se je zdelo, da imajo pred seboj skupino, izklesano iz kamena. Oči Rimljanov so z zaljubljenostjo gledale igro. Toda borba ni trajala predolgo, kajti Kroto, mojster in predpostavljenec šole gladijatorov, ni slovel zamán kot najmočnejši človek v državi. Njegov nasprotnik je jel dihati čimdalje hitreje, potem je zatulil, lice mu je postalo zasnelo in naposled mu je izbruhnila skozi usta kri, in padel je.

(Dalje pride.)

majhnih osebnih vprašanj, ki večidel nimajo mnogo opravka z narodovim programom. Ni se čulo nikoli o veliki skupni akciji za stvar vsega naroda. Kar se je storilo in delalo, je bilo ponižno in ponižujoče prosjačenje v zadevi kaknega zakotnega adjunkta ali sodnega sluge. Takó je zašla politika na malenkosten tir. Moči se trosijo in skoro niso več sposobne za skupno delo.

Nikakor ne podcenjujemo personalnih vprašanj, ki so mnogokrat v najtesnejši zvezi s programatskimi zahtevami naroda. Ali ta vprašanja ostanejo kljub temu večidel le postranska. Če se dan na dan obrača vsa pozornost v časopisju in v državnem zboru le nanje, tedaj se lahko pozabi, kar je glavno. Malo jih je n. pr., ki vedó, da smo nekdanj zahtevali zedinjeno Slovenijo, da zahtevamo časih zedinjenost hrvatsko-slovensko, da hočemo imeti svojo univerzo itd. Te zahteve so postale čisto meglene, kot da bi jih nihče več resno ne upošteval, in pot, po kateri hodi naša politika, ne vodi do vresnitena teh zahtev. V prilog vresnitena teh idealov se je malokdaj toliko govorilo ter vzbujalo toliko prahu, kot se ga vzbuja zaradi postranskih stvari, ki bi morale šele v drugi vrsti prihajati v poštev....

Veliko hrupa je provzročilo svoj čas imenovanje Rubellija pl. Sturmesta okrajnim glavarjem za Kranjsko. Kakor se je videlo pozneje, ta hrup niti popolnoma opravičen ni bil. Te dni je na dnevnem redu politiske diskusije na Kranjskem imenovanje Petra Končnika solskim nadzornikom za Kranjsko. Tudi v tem slučaju, ki izgleda na prvi pogled kot golo razžaljenje slovenskega naroda, so protesti deloma pretirani in prenapljeni. Končnik ni imenovan — imenovanje se je faktično že izvršilo — nadzornikom za vse kranjsko šolstvo, temveč le za srednje šole. Želji kranjskega deželnega odbora in kranjskih šolnikov po posebnem nadzorniku za ljudske šole se ugodi v najkrajšem času. In sicer bo imenovan za to mesto odličan slovenski pisatelj, ki pozná kranjske šolske razmere kakor malokdo. Kar se tiče Končnika, je znan njegov značaj. Iz mladnega Slovenca in avtorja slovenske slovnice se je prelevil v celjski atmosferi v nemškutarja, ki je pobiral pobožno stopinje za nemskonacionalno gospodo. Kakor se je tam ponižno upognil svojim gosp., tako je pričakovati, da sleče svojo nemško suktnjo, ko pride na Kranjsko, kjer se s svojimi 31 službenimi leti itak ne bo ogrél. Njegovo imenovanje res ni prav nikaka pridobitev, ali seglo bi se vendar nekoliko predaleč, če bi se tako imenovanje postavilo v ospredje ter se primerjalo imenovanjem, ki so bila v resnici nečuvne krivice, kakor n. pr. svoj čas imenovanje Wurmserja za Celje.

Ali da se razgrevamo celó bolj nego je treba za osebna in podobna vprašanja, to je znak in sad vse naše politike. Posameznosti, celó malenkosti so nam v prvi vrsti na mislih, so v prvi vrsti cilji našega „delovanja“. Naši programi z našimi velikimi zahtevami so precej pozabljeni in diše že skoro po plesnobi!

Dopisi.

Kobarid, dne 28. oktobra 1900. (Blamažo hočejo prikriti!) — Na vse pretege pišejo v „črne teme“ liste, kako sijajen vseh da so dosegli s svojim zaupnim shodom. A smolo imajo s svojim opravičevanjem! Nepobitna resnica je in ostane, da taka blamaža, v kljub strastni agitaciji, bode zapisana globoko v naših srcih, koje so dobili, da rečem z nekim Drežničarjem, „to so dobili črni nunci, koji so gledali, kakor j...i“, z natelnikom Don Antonijem vred. Kobarid mu ostane še Golgo v zelodcu. Menda je koj drugi dan tekel k svojem zavezancu dr. A. R., da mu istega spere, da bi ne dobil kak „Magenkatar“. Človeku se že gabi čitati njih zavita in zvita poročila! Otividec se tem prismojenim listom, ko jih čita, kar smeje; marsikateremu zaslepljenec so pa oči odprli. Marsikateri vidi sedaj, kje je tema, kje dan, kje pravica, kje laž! „Živio tema“, se je kričalo, a po vsej pravici, ker na oknu smo zagledali samo črno temo, koja je z izbuljenimi očmi gledela nas nar. naprednjake. Da bi jih videli, kaki so bili, to bi se jim smejali! Svoje blamažo pa skrivajo še vedno z 250—300 poslušalci. O tem tudi ne lažejo, ako pristejejo nad 150 nar. naprednjakov zraven, koji smo bili v spodnjih prostorih tako natlačeni kot sardele v sodu; koliko jih je pa še bilo v kljub dežju na cesti? Ako

nas k svojim pristevate, se motite, gospoda! Resnica je in ostane, da Vas je bilo z zaslepljenici, streholazci in ključarji vred okoli 80. Sam Sedej iz Borjane je pripeljal „Leibgardo“ na „skalnih“, 20 mož. Kdo plača? — Pa, saj vemo, kako današnje dni gosp. nunci delajo s premoženjem; ključarju kaj treba vedeti! Podpisi, pa je! Gosp. urednik, na um ni ravno prihaja njihova „fasija“, bi-li ne bilo dobro, malo isto deti na rešeto in tako oprostiti ubogega kmeta krivičnega davka?!

Kako je kaj bilo na shodu, vprašam nekega moža. „Kaj hočete“, odgovori, „bile so le komedije.“ Jako pohvalno se je izrazil o Lapanji, o tem sporotim več drugič, da bodo vedeli njegovi volilci, kak govornik je mož! Rekel je dalje, da tje v 100 bi jih znalo biti! Čuješ li dopisun „Prismojenega lista“? Si-li bil tako „sladko-ginjen“, da si kar po dvoje — troje videl?! Kateri hodnik, koje stopnice in koja veža je bila prenaplunjena?! Ne trosite lazi med svet! Saj pridigujete, da laž je greh; kako se pa ravnate? Dopisnik „Laž. ključka“ gotovo ni videl ob vratih dveh policajev-črnosuknježev za stražo; za njimi je bil edino le zrak, ravno tako na stopnicah, le tje in sem je stopil orožnik na stopnice, ne vem, je-li imel tako povelje visje oblasti ali ne! Le zavijajte, kolikor hočete, resnica je in ostane, da iz take blamaže, kakor ste jo doživeli, poje Vam smrtni zvonec. V obdelovanji oseb pa so pravi mojstri. Prej so pisali o nekem „Gabrščekovem Schimpfexikonu“; jaz pa menim, da se ga je moral naš dični Gabršček od istih izposoditi, ker priimki, koji padajo na nas nar. naprednjake, morejo si edino le taki ljudje izmisliti! Tu gotovo posnemajo Don Antonija izza Tonklijeve dobe. Bodi dovolj! Ko dobim v roke „Prismojeni list“, dam jim odgovor, kojega zaslužijo. Menda naše slavno zupanstvo ne ostane zadej! (Je že storilo svojo dolžnost. Ur.)

Iz Dolnje Vrtojbe, 25. oktobra 1900. — Zadnji dve obravnavi proti dr. Tumi in Gabrščku sta morali pač vsakemu zavednemu Slovincu odpreti oči. Sedaj ve vsakdo, kdor ni ravno slep na obe očesi, da Gregorčiču niti v sanjah ni za krščansko idejo, ampak za nekaj povsem drugega. Kristus, kakterega naši nasprotniki tako nevredno profanujejo, je učil: Molite za svoje sovražnike! Ali mi mislimo, da ne pretiravamo, ako pravimo, da se bode prej svet pogubil, predno store to naši „krščanski“ nasprotniki. „Dol s Tumo, dol s tistim prokletim Gabrščkom, v temnico z njima!“ — to je vaša „krščanska ideja“, gospoda!

Zavedni Vrtojbeneci se obračamo do dr. Gregorčiča s ponižno prošnjo.... „Soča“ pravi, da je vse, kar piše „Gorica“, laž, in „Gorica“ obratno. Mi hrepenimo po resnici, ali kam se hočemo obrniti v tej zmešnjavi? Zato Vas prosimo, velečastiti g. dr. Anton Gregorčič, da pridete k nam in nam razjasnite stvar. Skličite torej v Dol. Vrtojbi shod, in sicer javen, da bode mogoče vsakemu slišati Vaše „krščanske ideje“.

Povejte nam, v koliko stoje v zvezi Vaše tožbe s „krščansko idejo“, pojasnite nam, kje je resnica in kje je laž pa enake stvari. Ako dokažete, da služite edino le „krščanski ideji“, kakor pravite, slavili Vas bomo na veke. Torej...!

Iz učiteljskih krogov. — „Učitelj in politika“ je bil vendar jako zanimiv članek v „Gorici“ št. 75., kojemu se ni v „Soči“ nič odgovarjalo. To pa je bilo krivo, ker zadeti učitelji ali ga niso čitali, ker nimajo lista „Gorice“, ali pa se jim je zdel res sestavek nič drugega nego fanatična klerikalna preobestnost, koja neče priznati žive duše zraven sebe ampak — pod seboj!

Tako je torej po tem uvodnem članku z učiteljem!

Tu ti našteva list „narodovega ljubljence“ politične levite, po kojih naj bi učitelj slepo taval. Sladka politična jederca za učitelje se tu nahajajo dovolj jasno, da učitelj bodi brez vse samozavesti in slepo hodi za —!

Učitelj ne sme biti „liberalec“, ni „klerikalec“, ne „naprednjak“ in ne „nazadnjak“, narveč le „pravi učitelj“! Tako „Gorica“. Povedati ni treba več, kake učitelje bi hotel imeti klerikalni fanatizem. — Take, ki bi hodili pred njimi ob raznih političnih shodih ter jim gladili pot in snazili zaprašene stolice, da bi si ne oprasili čne suknje alla „Tone skala!“ Ali bi se slični stavki ne prilagali desetkrat bolj klerikalnim poganjačem! „Go-

rica“ pravi dalje tam: „g. pisec Soče in Pri. ima zopet svoje naziranje, v tem pogledu naj mu služi učitelj za golo marjonetno orodje“!

Kaj ni res lahko, očitati svojih pogreškov drugim?

Je li mogoče biti večja marjoneta od onega učitelja, kojega ima Blaž na milost in nemilost v svojih krempljih, da pometa prah pred njegovo visokostjo — a takih je pa res malo!

Iz celega sestavka se sploh vidi, da učitelj sme le politično dihati prav potihoma. Vprašala naj bi pa vendar enkrat „Gorica“ svoje nunce: Ali se ravnajo oni po tem, kar velevalo učitelju, kojemu nimajo kaj očitati, kar se tiče političnega delovanja?! Učitelj bodi vstrajen le v šoli in drugje ne smeš imeti besede, kaj ne? „Gorica“ postavlja učitelju klerikalna navodila, ko jih v resnici ni mogoči staviti opravičeno. Kake levite bi se moralo dejati pa onim, ki opuščajo svoje duhovsko dolžnost, da se vdeležujejo fanatičnih shodov?!

Kaj ti nimajo nobene resne besede, koja bi jim te rozičke malo pobila?!

Na Vipavskem so v tem pogledu nekateri nunci — posebno oni, koji imajo kako kaplico kranjske krvi v sebi, generali. Za kak političen shod, za politične agitacijske svrhe smejo opustiti, in okrajšati njih — tudi nedeljska opravila, in „Gorica“ molči! — naj molči! Molči, kjer bi jej bilo treba govoriti in krotiti klerikalni fanatizem, koji ne škodi le slovenskemu narodu, temuč tudi „Gorici“ in njenim pristašem samim. Nobena prenapeta stvar se ni dobrega sadu obrodila, tako tudi klerikalni brezobzirni fanatizem ga ne more! — Dixi.

Iz Rihemberga. — (Dalnja vprašanja zupanu Pavlica.) — Vprašamo Vas nadalje: Zakaj nas nazivate ob vsaki priliki z osli, neumneži in berači? — Ali se spominjate, kako ste nagovarjal mladeniče za javni ples, jim ga obljuboval, jim ga zavračal in ali se spominjate, koliko jeze in škode so imeli fantje? — Ali veste morda, kam so sfrleli koleki z dotičnih prošenj? — Ali se spominjate se na ono bivšo brhko mlado krčmarico tam na griču? Ali veste morda še, kako jej je skazoval nekdo občutke svojih želj pred drugimi osebami? — Ali se spominjate na ono mlado gospo v onem velikem poslopju tam pod gradom? Veste še, koliko stotakov je porabil oni maloletni tam z Brjij, ki ste ga vlačil iz vojaške suknje? — Ali se spominjate se, kaka moralna spričevala ste že podajal sodnji o eni in isti osebi? — Koliko kronic je že nabral M. za kosilo, ko so dobili vinogradniki za trtne nasade nagrado v Gorici? — Koliko kronic je dobil Vaš sin za take prošnje prošlega leta? — Odgovorite, g. zupan, odgovorite! Mi zahtevamo odgovor.

Iz Vrtočina. — Dne 1. novembra je imel naš g. župnik imenitno pridigo, katera bi se najbolj prilagala za kakšno hujskanje na klerikalnem taboru. Vse je bilo napro na pojavljeni nedeljski zaupni shod v Kamnjah. Vso stvar po časniku vlačiti, bi bilo že preveč, ker takih govorov ima že slovensko ljudstvo čez ušesa. Povedati pa moram glavno zadevo njegeve pridige: ko pravi, da oni imajo meč, s kojim morajo delati prepir in da za mir on ni in ne bol! No to je pa res pravi duhovnik, če se izraza tako v cerkvi. Kaj naj začne potem ljudstvo?

In naš nunc se res trdno tega drži. Ves nesrečni čas njegovega tukajšnjega bivanja nima drugega načela, kakor za prepir.

Prepir je učinil v vseh treh občinah. Prepri med pevci, da slišimo mesto prejšnjega lepega petja le neko pokaženo otročje javkanje — danes se tega ni bilo pri nas; oglasili so se le nekateri zastareli, hripavi glasovi.

In krivda je res tam, kakor je danes sam odločno povedal; ali zapomni naj si pregovor: „Kdor seje prepri — žanje vihar.“ To sicer mora občutiti že danes, a občutil bo se bolj, če se pokaže za agitiranjem k nam v Vrtočin. Pokažemo mu, da mi nečemo prepri, ce si ga tudi on želi; če ga ne bo mogoče z drugim, ga ohladimo, s kislim mlekom kar iz latovice!

Zaupni shod v Kamnjah 28. oktobra. (Dopis.) — Gosp. župnik Kosec je vabil tega dne nas pokorne ovčice na neki zaupen shod. Res popoldne zagledamo v neki krčmi patra Knavsia in pa Grčevega pooblaščenca g. Faganela iz Oseka. Na določenem prostoru se je zbralo do 300 ljudi.

Reč pa ni jim bila ugodna. Na predlog g. župnika — naj se voli sklicatelja g. Faganela shodu predsednika, je na predlog g. Pirjevca zaorilo po dvorani: „Mi čemo za predsednika Vodopivca!“

Ker se ta odpove sprejetvi, je stopil za pripravljeno muziko g. Faganel in začel svoj nagovor — ali temu ni šlo tako.

Navzoči so se silneje gromeli: „Proč z njim — on naj napravi mir v svoji občini, in ne hodi v našo sejat nam prepri.“ Sedaj hoče sprejeti predsedništvo g. župnik Kosec. A navzoči so zopet zagromeli. „Mi volimo Vodopivca, in ko se je šteló glase, se je jalostno pokazalo za sklicatelje; kakih 5 do 6 rok je bilo na strani sklicateljev.

Ko so uvideli, da ni kruha v Kamnjah za take shode, povabi g. župnik svoje somisljenike, naj gredo za njim v cerkev molit; tu se res odpoči za njim poleg dveh zupanov vrtovinškega in kamenskega, že v Črnicah poznanih za podrepnike in trojice iz sempaske občine se 5, reci pet tukajšnjih občanov.

No, g. Knavsia se je pokazalo res obširno polje njegovega delovanja v cerkvi! — To naj stori vselej, ko bo imel kak tak političen shod napravljati, in mirna bode Bosna in mi v njej!

Domate in razne novice.

Poroka. — Janes se je poročil g. Emil Kavčič, deželni uradnik, z gđc. Amalijo Torosevo iz Medane. Čestitamo.

Odlikovanja. — Nj. Veličanstvo cesar je podelil deželnemu glavarju goriskemu dr. vit. Pajerju dostojanstvo tajnega svetnika, njegovemu namestniku dr. Gregorčiču red železne krone III. vrste, istotak red je podelil deželnim odbornikom dr. Abramcu in dr. Verzeznassiju in pa goriskemu zupanu dr. Venutiju. Nadalje je Nj. Velič. podelil viteški križ Franc Jozefovega reda prof. bogoslovja dr. Faiduttiju, predsedniku veteranov stolniku Jacobiju in pa mestnemu staresini Kärnerju, Angiolini baronici Ritter pa Elizabetin red II. vrste.

Volilni shod v Rihembergu za tamosnjo obširno zupanijo priredi narodno-napredna stranka v nedeljo ob 3. popoldne v prostorih veleposestnika g. Antona Pečenka. Iz drugih občin dobro došli taki gostje, ki se naprej javijo ali so povabljeni.

Iz Bolca smo prejeli v sredo tako brzojavko: Včeraj zborujoči trgovci in obrtniki bovškega okraja so se izrekli soglasno za narodno-napredno stranko gledé predstoječih državnoborskih volitev. — Predsednik Jorko.

Pred občnim zborom „Sloga“. — „Gorica“ od torka dne 30. oktobra t. l. je presenetila slovenski svet z razglasom in pozivom predsedništva „Sloga“ da to politično društvo bo imelo dne 15. novembra t. l. svoj letni občni zbor v prostorih „Goriške Čitalnice“ z dnevnim redom, ki ga društvena pravila določujejo. Tako se glasi razglas, za njim pa prihaja poziv, s katerim so vabljeni društveni poverjeniki in zaupniki, da v teku osnih dni naznanijo odboru člane, ki so ostali zvesti društvenim pravilom, oziroma da navedejo one, ki ovirajo dosego društvenih namenov.

Delovanje „Sloga“ od l. 1890. dalje, ko je po delovanju Andr. Gabrščka presla v Gregorčičeve roke, je znano našim čitateljem, zato ga ne bomo tu ponavljali, zlasti ne radi tega, ker je dr. H. Tuma že lani dosti jasno in očito v št. 74. in 75. „Soče“ povedal, kako društvo je „Sloga“ in kako je njeno delovanje. Med drugim pravi dr. Tuma: „Danes sem prepričan, da je vse politično delo zadnjih let, vsi naši vspehi na političnem polju zasluga A. Gabrščka, in to zaslugo čim bolj uvažujem, ker priznavanja te on nikdar ni tirjal sam zase do onega trenutka, ko se ga je hotelo izpodriniti in je moral braniti sebe. Kedar je nastopil on, se je poznala takoj njegova čilost in odločnost pri delu: kjer ni bilo njega, bila je takorekoč „tabula rasa“. Vsega občudovanja je vreden A. Gabr., kako je znal vedno zatajevati samega sebe in kako je izvedel vse le pod imenom dr. A. Gregorčiča, in kako se je veselil lastnih vspehov pod tujo firmo.“ Nimamo namena, hvaliti nikoga, ali to resnico v naši politični zgodovini moramo tukaj z nova pribiti, ker „Gorica“ v številki za številko infamno laže, da vse delo zadnjih desetih let je izključno le zasluga dr. Gregorčiča. Ali to je predrzna laž, prava pravcata klerikalna laž! Namen tej laži je edino ta, delati ob bližnjih državnoborskih volitvah na to, da dr. Gregorčič pojde zopet na Dunaj za državnega poslanca in ne za profesorja v osrednje semenišče. — „Sloga“ — „Sloga!“ Kdo pozna se to ime, kdo sploh šteje to društvo se resnim. „Primorski List“, današnji dan bolj upoštevan od „Gorice“, je pisal dne 1. svečana t. l. za časa dopolnilne volitve v državni zbor, da „Sočina“ stranka, to je današnji dan „narodno-napredna stranka“, je premagala staro „Sloga“ z vsemi voditelji vred. In to ubogo „Sloga“, ki

glavnica v znesku 1.300.000 K je pokrita. Podružnica banke „Union“ v Trstu je prevzela kasiranje deležev; vplačevanje je izvršiti do 20. novembra t. l.

Trgovske in obrtne zbornice. — „Wiener Zeitung“ prijavlja cesarsko naredbo z dne 24. oktobra, s katero se podaljša veljavnost mandatov za trgovske in obrtne zbornice na nedoločen čas. Ta naredba velja za tiste mandate, katerih veljavnost poteče 31. decembra. Izdala se je naredba, da bi zbornice mogle izvršiti svojo volilno pravico. Kadar se uveljavi novi volilni red za trgovske in obrtne zbornice, se te zbornice razpuste.

Farmaceutička karjera. — „Pharmaceutische Post“ z dne 28. pr. m. poroča, da se morejo učiteljice, ki imajo zrelostno skušnjo, kakor tudi realci, ki so izvršili šest razredov, posvetiti farmacevtski karijeri, ako napravijo preskušnjo iz latinščine in dobe od učnega ministerstva dovoljenje, da se smejo posvetiti tem študijam.

Foulardovo svileni blago gl. 8-40

in višje! — 14 metrov! — poštnine in carine prosto. Vzorci z obratno pošto; ravno tako črne, bele in barvane „Hennebergove svile“ od 45 kr. do gl. 14/65 m.

G. Henneberg, tovarnar svile
(2) (c. in kr. dvorni zalagatelj) v **Carihu.**

Išče se oskrbnik

za grajščinsko posestvo Branek pri Ljutomeru. Plača 1000 kron, prosto stanovanje in naturalija. Prednost imajo tisti, ki so zmožni slovenščine in italijanščine. — Ponudbe gosp. dr. Rosina v Ljutomeru.

Goriška ljudska posojilnica

registrirano društvo z omejeno zavezo
v Gorici
Gosposka ulica št. 7, I. nadstropje
v lastni hiši.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni član društva, in se obrestujejo po 4½%. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila se dajejo samo članom, in sicer na menjice po 6% in na vknjižbe po 5½%.

Uraduje vsaki dan od 9. do 12. ure dopol. in od 2. do 3. ure popol. razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1899. okroglo K 1.400.000.
Poštno-hran. račun št. 837.315.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — **GORICA** — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih, briskih, dalmatinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na čim in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerne. Postrzeba poštna.

100 do 300 gl. mesečno
lahko zaslužijo osebe vseh stanov in v vseh krajih s prodajo zakonito dovoljenih drž. papirjev in srečk, a da ni potrebna glavnica in ni nikakoli nevarnost. Ponudbe pod Ludwig Österreich, VIII Deutsche gasse 8 Budapest.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nanski ulici 3,
(nasproti nanski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih svetil za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svoje tiskarno črk na perilo.

Na dež. jub. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo
Na lvovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav
JOS. VINDYŠ - A.
v Pragi na Smihovu

(Praga-Smihov) Vinohradská ulice číslo 816
se priporoča

k popolnemu uzornemu prirojevanju sokolskih in šolskih telovadnic po najnovejših pripoznanjih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporoču- očitih spričal domačih in inozemskih. Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerne, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

ceniki, proračuni in načrti za popolne telo vadnice pošilja na zahtevo brezplačno in nepoštni prosto. — 3

Popravo izvršuje po najnižjih cenah.

Prva slovenska odlikovana krojaška delavnica v Gorici.

Anton Krušič,
krojaški mojster in trgovec, Vrtna ulica št. 10.
Izdeluje vsakovrstne moške obleke po vsakem kroju ter za vsaki stan.
Ima tudi bogato zalogo domačega in angleškega sukna vseh vrst za vsak letni čas.
Naročila z mesta in dežele sprejema in izvršuje hitro in točno. — Daje se tudi na tedenske ali mesečne obroke.

Za bolne na želodcu!

Vsakemu, kateri si je pokvaril želodec, bodisi da se je prehladil ali prenapolnil želodec, jedel slabo pripravljena, neprebavljiva, pregorka ali premrzla jedila, ali sploh neredno živel, tako da trpi na **gorečici, želodčnem krču, tiščanju želodca, težkem prebavljanju ali zastitjenju**, bodi priporočeno dobro in izvrstno domače zdravilo, katero je že mnogo let v rabi. To zdravilo je

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Ullrich-ovo zeliščno vino je pripravljeno iz pristnega vina in izvrstnih zdravilnih zelišč, krepi in oživlja želodec, ozdravi vse želodčne bolezni in pospešuje obnovljenje sveže krvi. Ako se rabi zeliščno vino pravočasno, se vse želodčne bolezni skoraj takoj ozdravijo. Ne sme se toraj obotavljati in se mora že pri **glavobolu, riganju, deravici (zgaga), napevanju, biljuvanju** takoj rabi. Večkrat izginejo vse te bolezni, ako človek parkrat pije omenjeno zeliščno vino. Ako se človeku zapeka in ne more na potrebo, čuti nekako **tesnobo, klanje (madron), srčno utripanje, brozosenost**, kakor tudi **zasodanje krvi** v jetrih, vranici in vratnici (hemoroidi). Zeliščno vino ozdravi vse to hitro, odpravi neprebavljivost in odstrani iz želodeca in črev vse nepotrebne in nerabljive snovi.

Medlost, bledost, pomanjkanje krvi in oslabelost so navadno posledice slabe krvi in bolnih jeter. Ako se nima apetita oslabi, a glavobol in noči prebitje brez spanja uplivajo tako nanj, da začne hirati. Zeliščno vino pomaga zopet, okrepi životno moč. Zeliščno vino pospešuje apetit, prebavo in reditvo, pospeši delovanje krvi, pomiri razdražene žilice in obudi **veselje do življenja**. Vse to dokazujejo mnoge zahvale in pripoznanja.

Zeliščno vino se dobi v steklenicah po gl. 1,50 in 2,- v lekarnah v Gorici, Kormoranu, Ajelu, Čam, lungu, Gradežu, Romansu, Fumičelu, Gradšču ob Soči, Ronkah, Ogledu, Trzinu, Knapu, Vidnu, Palmnovi, Tolminu Idriji, Ajdovščini, Sežani, Vipavi, Portogruaru, Trstu itd. kakor tudi po vseh lekarnah avstro-ogerske monarhije in bližnjih deželah. Lekarna G. Cristofoleti v Gorici pošilja tri in več steklenic zeliščnega vina po originalnih cenah po vsi Avstriji.

Opominja se na različne ponaredbe!
Zahteva naj se izrecno

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Moje zeliščno vino ni nikakoli skrivnost, ono obstoji iz: Malaga vina 450,0, vin-kega špirita 100,0, glicerine 100,0, rudečega vina 240,0, soka jerebikovih jagod 150,0, češnjevca soka mane 30,0, kopreca, janeža, helenine korenike, ameriške korenike, korenike svišča in kolmeža 10,0. Vse te dele naj se zmeša!

Vojaških invalidov velika Predzadnji teden
zlata in srebrna loterija.
Glavni dobitnik **60.000** kron
v gotovini z 20% odbitkom.
Invalidne srečke po 1 krono
priporočajo: **G. Gentili, V. A. Jona, Michelstädter & Comp., A. Pincherle.**

„Krojaška zadruga“
vpisana zadruga z omejeno zavezo v Gorici.
Gosposka ulica št. 7.
Velika zaloga manufakturnega blaga.
Priporoča cenj. odjemalcem svoje v obširni izbori dospelo novo sveže blagó za jesensko in zimsko dobo, za ženske in moške; vsakovrstna sukna, kot: Loden, Cheviot, Kammgarn i. dr.
Krasna izbira volnenin, forštajnov (porhet), „Lawn Tennis“ i. dr. za ženske obleke.
Priporoča izborna perilo, bombažasto in cvrtnasto, katero prejema iz prvih slezkih tovarn; med temi ima tudi preproge, namizne prte, zavese, žepne rute, bombažaste in cvrtnaste, blago za blazine, plahte, kovtre, žamet in pliš v vseh barvah; prtenino, ogrinalke itd. Lepo perilo za moške in sicer: srajce, ovratnike, zapestnice, prsniške, ovratnice, uogovice, Jäger-srajce, za hribolazce itd. itd.
Vse po najnižjih in zadnjih cenah brez pogajanja.
Na željo se pošlje tudi uzorce, poštnine proste.

Kakaj so še ljudje, kateri Kathreiner Kneipp-ovo sladno kavo ne rabijo, akoravno je ista tako prijetna in zdrava kavina pijača?
Zato, ker se vsi ne vedó, katere velike prednosti ima Kathreinerjeva kava od bobove kave, ki skoz en ekstrakt iz rastline bobove kave pridobi le duh in okus bobove kave, ne pa njene zdravju škodljive lastnosti. Združuje toraj na dober način koristne lastnosti domačega sladnega preparata z preljubljenem okusom bobove kave.
Res je, da bo Kathreiner Kneipp-ova sladna kava v prid zdravju od milijonov ljudi in v stotisoč družinah vsaki dan použita, želeli pa bi bilo v korist vs h, da bi ta res družinska kava vsled njenih dobrih lastnosti, povsod in zlasti v vsaki družini se nahajala.
Kathreiner Kneipp-ova sladna kava služi sploh za primes k bobovi kavi, kateri okus slajša in za uživanje mileje napravi. Dela kavi bolj ukusno: barvo in odstrani znane zdravju škodljive lastnosti bobove kave popolnoma. Priporoča se z eno tretjino Kathreiner-ove kave in dve tretjine bobove kave začeti in polagamo na polovico vsake kave iti.
Neprecenljiva lastnost Kathreiner Kneipp-ove kave obstoji pa v tem, da se v kratkem času tudi popolnoma sama lahko pije, kar prav dobro tekne. Kjer se bobova kava popolnoma použiti prepove, je ta najboljša nadomestilo in bo ženskam, slabotnim in bolnim osebam kot lahko prebavljiva, krideljujoča in krepčujoča pijača priporočena.
Po zdravniških izrekih naj se rastujoči mladini, posebno mladim dekletom, nobeno drugo kavo uživati ne da. Skozi upeljavo Kathreiner Kneipp-ove sladne kave, bo tudi v najmanjši družini veliko prihranjeno. En poskus zadostuje, da se ista stalno upelje.
Kathreiner Kneipp-ova kava se ne sme nikoli odprta prodajati! Prava je samo v znanih belih izvornih zavojih z podobo župnika Kneippa kot varstveno znamko in z imenom „Kathreiner“.

„Ljubljanska kreditna banka“
v Ljubljani
Špitalske ulice št. 2.
Nakup in prodaja vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pisem, srečk, noveev, valut itd. po najkulantnejših pogojih.
Posojila na vrednostne papirje proti nizkim obrestim.
Zavarovanje proti kurzni izgubi.
Promese k vsem zrehanjem.
Sprejemanje denarnih vlog na vložne knjižice, na tekoči račun in na giro-konto s 4½% nim obrestovanjem od dne vloge do dne vzdiga.
Eskompt menjic najkulantneje.
Borzna naročila.